

บันทึก

เรื่อง การตีความปัญหากฎหมายเกี่ยวกับบำนาญของนายทับ วรกันท์
(ความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔)

หนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร. ๐๕๐๓/๑๖๙๖๙ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๗ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับบำนาญของนายทับ วรกันท์ ซึ่งร้องทุกข์ว่า กระทรวงการคลังได้พิจารณำบำนาญของตน (นายทับ วรกันท์) คลาดเคลื่อนไปจากกฎหมายและมติคณะรัฐมนตรี โดยมีข้อเท็จจริงว่า นายทับ วรกันท์ เริ่มเข้าทำงานเป็นพนักงานในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๔๘๑ และในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๐ ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วยหรือพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อยู่ไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ หรือแม้จะขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ แต่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน นับแต่วันที่ผู้นั้นเริ่มเข้าเป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วยหรือพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง ฯลฯ ..” ต่อมานายทับ วรกันท์ ได้ออกจากราชการไปเพราะเหตุสูงอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๕ เพื่อขอรับบำนาญ กระทรวงการคลังได้คิดคำนวณบำนาญโดยให้ทำสลิปหำเป็นตัวหาร และยอมรับว่านายทับ วรกันท์ มีเวลาราชการรวมทั้งเวลาที่วิภูคุณในระหว่างประกาศกฏอัยการศึกด้วยเป็นเวลา ๒๙ ปี เหตุผลในการให้ใช้ทำสลิปหำเป็นตัวหารนั้นก็เพราะกระทรวงการคลังถือว่านายทับ วรกันท์ ได้เริ่มรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๐ ฉะนั้น จึงมีเวลาที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเพียง ๕ ปี ๙ เดือน ซึ่งเมื่อรวมกับเวลาที่วิภูคุณในระหว่างประกาศใช้กฏอัยการศึกอีก ๔ ปี ๒ เดือน ๒๙ วัน จะเป็น ๙ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน ซึ่งไม่ถึง ๒๕ ปีตามที่มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ บัญญัติไว้ ข้อความในมาตรา ๓๒ นี้มีว่า

“มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญให้กระทำดังนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ
ดังนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(ข) สำหรับข้าราชการพลเรือนที่รับราชการโดยรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์ ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วน คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

ฯลฯ

ฯลฯ

การที่กระทรวงการคลังคิดคำนวณบำนาญให้นายทับ วรกันท์ เช่นนี้ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไม่เห็นด้วย สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีจึงได้เสนอขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาดังกล่าวข้างต้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔) ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า สำหรับการนับเวลาราชการนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ควบคณะ) ได้ลงมติกรณีนายเช ยุนิพันธ์ ร้องทุกข์ว่าถูกกระทรวงการคลังคิดเวลาคำนวณบำนาญให้โดยไม่ถูกต้อง ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยตามมติลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๐๗ โดยให้นับเวลาราชการที่วิบูลย์ในระหว่างใช้กฎอัยการศึกรวมเข้ากับเวลารับราชการที่แท้จริงด้วย ทั้งที่วันวิบูลย์นั้นไม่ใช่วันทำราชการ ส่วนกรณีของนายทับ วรกันท์ กระทรวงการคลังยอมนับวันราชการให้ตั้งแต่วันเริ่มเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองติดต่อกันจนพ้นจากหน้าที่ราชการ ทั้งนี้ โดยอาศัยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕ ซึ่งถือว่าเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ เวลาราชการของนายทับ วรกันท์ จึงเป็น ๒๔ ปี ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยจึงเหลือเพียงว่านายทับ วรกันท์ ได้รับเงินเดือนจากงบประมาณประเภทเงินเดือนแต่เมื่อใด คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้บัญญัติไว้ชัดเจนตามข้อความที่ได้อ้างมาข้างต้นแล้วว่า “ผู้ใดเป็นพนักงาน.ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน นับแต่วันที่ผู้นั้นเริ่มเข้าเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัย” และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ ยังได้ย้ำไว้อีกว่า “ในการนับเวลาราชการของผู้ที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อกำหนดบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ ผู้ช่วยหรือพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และการเมือง หรือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้วแต่กรณี ติดต่อกับวันที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย” อีกทั้ง มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๗ ก็บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนซึ่งรวมข้าราชการพลเรือนสามัญด้วย หมายความว่า “บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน” เหตุนี้ โดยบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองฉบับ นายทับ วรกันท์ ซึ่งเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองและพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงมีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและโดยกฎหมายถือเสมือนว่าได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน นับตั้งแต่วันเริ่มเข้าทำงานคือ วันที่ ๑

มิถุนายน ๒๕๔๑ เป็นต้นมา กระทรวงการคลังจะตีความโดยกฎหมายเรื่องเดียวกันให้นับวันราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญให้ตั้งแต่เริ่มทำงานเป็นพนักงาน แต่จะไม่ถือว่าเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนมาตั้งแต่ต้นนั้น หากชอบไม่ ฉะนั้น การคำนวณบำนาญในกรณีที่มิวันราชการไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์รายนี้ จึงต้องใช้จำนวนห้าสิบเป็นตัวหาร

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙

บันทึก

เรื่อง บำนาญของนายทับ วรกันห์
(ความเห็นกรรมการร่างกฎหมาย ครบคณะ)

หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร.๐๔๐๓/๔๖ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๑๐ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ครบคณะ) พิจารณาให้ความเห็นเรื่องบำนาญของนายทับ วรกันห์

กรณีปรากฏว่าเดิมนายทับ วรกันห์ ได้ร้องทุกข์ว่า กระทรวงการคลังได้พิจารณาบำนาญของตนคลาดเคลื่อนไปจากกฎหมายและมติของคณะรัฐมนตรี โดยมีข้อเท็จจริงว่า นายทับ วรกันห์ เริ่มเข้าทำงานเป็นพนักงานในมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๔๘๑ และในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๐ ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ ต่อมานายทับ วรกันห์ ได้ออกจากราชการไปเพราะเหตุสูงอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๕ เพื่อขอรับบำนาญ ซึ่งกระทรวงการคลังยอมรับว่านายทับ วรกันห์ มีเวลาราชการรวมทั้งเวลาทวิคูณในระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกด้วยเป็นเวลา ๒๙ ปี แต่กระทรวงการคลังได้คำนวณบำนาญของนายทับ วรกันห์ โดยให้ใช้ห้าสิบห้าเป็นตัวหาร ทั้งนี้เพราะถือว่านายทับ วรกันห์ ได้เริ่มรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๐ จึงมีเวลาที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเพียง ๕ ปี ๙ เดือน เมื่อรวมกับเวลาทวิคูณในระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกอีก ๔ ปี ๒ เดือน ๒๙ วัน จะเป็น ๙ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน ซึ่งไม่ถึง ๒๕ ปี ตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔

การที่กระทรวงการคลังได้คิดคำนวณบำนาญให้นายทับ วรกันห์ เช่นนี้ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไม่เห็นด้วย สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีจึงได้เสนอขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาดังกล่าวข้างต้น และคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุผลที่กระทรวงการคลังได้แย้งให้ใช้ห้าสิบห้าเป็นตัวหารในการคำนวณบำนาญของนายทับ วรกันห์ ก็เพราะถือว่าในระหว่างที่นายทับ วรกันห์ เป็นพนักงานในมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองนั้นนายทับ วรกันห์ ไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน เพิ่งจะมารับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนต่อเมื่อได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ เวลาราชการที่รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนของนายทับ วรกันห์ จึงไม่ถึง ๒๕ ปี ย่อมไม่มีสิทธิ์ใช้ห้าสิบห้าเป็นตัวหารในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ฉะนั้นประเด็นที่ต้องวินิจฉัยจึงมีแต่เพียงว่า นายทับ วรกันห์ ได้รับ

เงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนตั้งแต่เมื่อใด ซึ่งกรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๔ มีความเห็นว่าโดยที่มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วย หรือพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อยู่ไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและมีคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ หรือแม้จะขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ แต่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน นับแต่วันที่ผู้นั้นเริ่มเข้าเป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วย หรือพนักงานของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง หรือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้เว้นแต่ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่ง ก.พ.กำหนดให้บรรจุจากข้าราชการพลเรือนวิสามัญ หรือกระทรวงการคลังให้บรรจุเป็นลูกจ้าง และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันก็ได้บัญญัติไว้ดีกว่า ในการนับเวลาราชการของผู้ที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วย หรือพนักงานของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง หรือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แล้วแต่กรณี ติดต่อกับวันที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย อีกทั้งมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ ก็บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนซึ่งรวมข้าราชการพลเรือนสามัญด้วยหมายความว่า บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ดังนั้น โดยบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองฉบับนี้ นายท๊อบ วรกันท์ ซึ่งเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองและพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงมีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและด้วยกฎหมายถือเสมือนว่าได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนนับแต่วันเริ่มเข้าทำงานคือวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๔๘๑ เป็นต้นมา การที่กระทรวงการคลังจะตีความโดยกฎหมายเรื่องเดียวกันว่า ให้นับวันราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่เริ่มทำงานเป็นพนักงานแต่จะไม่ให้ถือว่าเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนมาตั้งแต่ต้นนั้น ย่อมเป็นการไม่ชอบ ดังนั้น การคำนวณบำนาญในกรณีนี้จึงต้องใช้ทำสิบเป็นตัวหาร

แต่กระทรวงการคลังมีความเห็นว่าหลักเกณฑ์ในการคำนวณบำนาญสำหรับกรณีที่จะมีสิทธิใช้ ๕๐ เป็นตัวหารตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ พ.ศ. ๒๔๙๔ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยวินิจฉัยไว้แต่เดิมว่าจะต้องประกอบด้วย (ก) เป็นข้าราชการได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ และ (ข) ไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ซึ่งกระทรวงการคลังได้ถือปฏิบัติตามหลักดังกล่าวโดยเคร่งครัดในการคำนวณบำนาญให้แก่ข้าราชการที่ออกจากราชการมาแล้วเป็นจำนวนมากมาย เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาหลักในการคำนวณบำนาญให้ใช้ทำสิบเป็นตัวหารเสียใหม่เช่นกรณีของนายท๊อบ วรกันท์ นี้กระทรวงการคลังไม่สนิทใจว่า หลักที่

คณะกรรมการกฤษฎีกาได้วางไว้ใหม่นี้จะเป็นการถูกต้องและสมควรถือปฏิบัติตามหรือไม่ประการใด จึงเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ครบคณะ) พิจารณาเรื่องนี้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ครบคณะ) ได้พิจารณาปัญหานี้แล้วเห็นว่า เรื่องนี้จะต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๓๒ ซึ่งบัญญัติว่า

วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้กระทำดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ
ดังนี้

(ก) สำหรับทหารและตำรวจ ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วน คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ข) สำหรับข้าราชการพลเรือนที่รับราชการโดยรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วน คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ค) สำหรับข้าราชการพลเรือน นอกจากที่กล่าวใน (ก) และ (ข) ให้แบ่งเป็นห้าสิบห้าส่วน คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

ปัญหาจึงมีว่าในเรื่องนี้จะถือว่านายทัพบ วรกันท์ ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์หรือไม่

โดยที่มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อยู่ไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน นับแต่วันที่ผู้นั้นเริ่มเข้าเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง หรือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จะเห็นได้ว่ามาตรา ๕ นี้ ได้บัญญัติให้ถือว่าแก่นายทัพบ วรกันท์ จะไม่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญมาแต่เบื้องต้นก็ให้ถือว่าเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่วันเริ่มเข้าเป็นพนักงาน คำว่า ข้าราชการพลเรือน มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ นิยามไว้ว่า บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในกระทรวงทบวงกรมฝ่ายพลเรือน.และมาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันก็ได้บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนในอัตราสามัญ ฉะนั้น มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ จึงให้ถือว่านายทัพบ วรกันท์ เป็นข้าราชการซึ่งได้รับราชการโดยรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนมาตั้งแต่เริ่มเข้าเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์

และการเมืองทุกประการ ซึ่งก็เป็นอำนาจของกฎหมายที่จะบัญญัติให้มีผลย้อนหลังเช่นนั้นได้นอกจากนั้นมาตรา ๘^๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙ ก็ยังบัญญัติให้นับเวลาราชการของผู้ที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในระหว่างที่เป็นพนักงานติดต่อกับวันที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย ซึ่งจะต้องตีความว่าการนับวันราชการติดต่อนั้นต้องไปใช้ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่เฉพาะแต่กรณีที่เอาปีราชการเป็นจำนวนตัวคุณ แต่ต้องนำมาใช้ในกรณีให้เอาทำลิบเป็นตัวหารด้วย เพราะการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้นเมื่อกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ก็ต้องถือว่าแยกตัวคุณเกณฑ์หนึ่งตัวหารเกณฑ์หนึ่ง ย่อมไม่เป็นการถูกต้อง การตีความดังกล่าวแล้วย่อมเป็นการสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่จะให้ฐานะของพนักงานมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เท่าเทียมกับข้าราชการพลเรือนสามัญอื่น ๆ มาตั้งแต่ต้น และเข้าหลักการตีความกฎหมายที่ว่า ถ้ากรณีเป็นที่สงสัยก็ต้องตีความให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่จะต้องเสียสิทธิ

อาศัยเหตุดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ครบคณะ) จึงมีความเห็นยืนยันตามความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔ คือ การคำนวณบำนาญรายนี้จะต้องใช้ทำลิบเป็นตัวหาร

(ลงชื่อ) หยุด แสงอุทัย

(นายหยุด แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐

^๑ มาตรา ๘ ในการนับเวลาราชการของผู้ที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการให้นับเวลาระหว่างที่เป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วย หรือพนักงานของมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง หรือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้วแต่กรณี ติดต่อกับวันที่ได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย